

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 06. marts 2009.

Hårde straffe stopper ikke bandekrigen

Hårdere straffe, udvidede beføjelser til politiet, dundertaler om indvandrere og negligering af kriminalitetens sociale aspekt. Hvis dette skulle lyde bekendt, så er det nok fordi det er den korte måde at forklare regeringens retspolitik på. Hvis nogen skulle have glemt om det er sådan det forholder sig, så har man i den sidste uge kunnet opleve alt rigeligt bekræftelse i regeringens bandepakke.

Hvor meget af denne pakke, der er baseret på mere end blot og bar forargelse kunne man finde bevis for, hvis man overværede pressemødet i forbindelse med pakkens offentliggørelse. Her sagde justitsminister Brian Mikkelsen at han "troede på" at hårdere straf ville føre til resultater.

Denne tro skal selvfølgelig ses i forhold til at samtlige sagkyndige personer, herunder formanden for KRIM, som har udtalt at pakken er såvel "dum" som "tom". Særligt har forslaget om at folk, der ikke har dansk statsborgerskab, skal kunne udvises lettere, vakt opsigt. Forslaget lægger sig dermed helt på linje med den retorik, der i øvrigt har præget debatten om den danske retspolitik – uden for det felt hvor viden og seriøsitet råder og i det felt hvor tro og umiddelbare folkestemning er i det vigtigste.

Socialdemokratiet og SF har desværre lagt sig helt på linje med regeringens pakke, mens Dansk Folkeparti i vanlig stil har formået at overbyde alle absurditeter med forslaget om livsvarigt fængsel hvis man bliver dømt for hård kriminalitet tre gange. At Dansk Folkeparti anstrenger sig for at stille det mest absurde forslag muligt kan dårligt overraske, men det er ærgerligt, at S og SF ikke har udnyttet muligheden for at pege på, at den nuværende situation er resultatet af mange års fejlslagen rets-, social- og integrationspolitik. Det havde klædt oppositionen at påpege dette og på den baggrund kræve nyvalg. Rets- og integrationspolitikken har været en ideologisk hjørnesteen for VKO-samarbejdet, at denne politik har slået fejl i en sådan grad at uskyldige borgere bliver skudt på åben gade og kulturinstitutioner må arbejde under politibeskyttelse må siges at være et tilsvarende ideologisk sammenbrud for regeringen.

Når problemet har udviklet sig over så lang tid, så står det desværre klart, at der ikke gives nogen lette løsninger på bandeproblemet. Alene handlen med hash omsætter for op mod en milliard kroner om året og for den slags penge er der altid nogen der er villige til at gå ned af den kriminelle løbebane. Det står efterhånden klart, at problemet begyndte, da man ryddede hashhandlen på Christiania. Fra at have noget så sjældent som et rent marked for hash og pot er man kommet i en situation, hvor lyssky personer hænger ud på pladser og i skolegårde og tilbyder hash til de forbigående. Det betyder, at der ikke længere er en faktisk aldersgrænse i forhold til hvem man sælger til, at der ikke længere er en klar adskillelse mellem dem der sælger hash og dem der sælger hårdere stoffer og at der er blevet åbnet for et yderst attraktivt marked, der ikke længere er geografisk begrænset men i bogstaveligste forstand er rykket ud på gaden.

At man derudover i flere år har prioriteret massive politiressourcer på at jage unge demonstranter og aktivister, mens man har ignoreret den organiserede kriminalitet har givet rum til at udbygge et hårdt netværk, der ikke stoler på nogen, der ikke er en del af gruppen. Det kan således ikke andet end at overraske, at man sidste søndag sendte 80 betjente til Nørrebro for at tæve en flok unge demonstranter, når der er under 40 i politiets indsatsgruppe mod organiseret kriminalitet.

Det står desværre også klart, at den meget voldsomme og fremmedgørende integrationspolitik, for i hvert fald nogen af de involverede, har været en afgørende faktor i afvisningen af et åbent samfund med de normer, som der hersker der – i stedet har man fundet den bekræftelse i de hårde bandemiljøer. Det gælder også for de dele af AK81, der tydeligvis er voldsomt racistisk inspireret i deres del af bandekrigen.

Alle disse årsager bekræftes af regeringens bandepakke, der også er blevet kritiseret for at tage stilling til fordel for rockerne i bandekrigen, en tendens der også kan ses, når 'Jønke' tages som en troværdig kilde i en konflikt hvor han er yderst involveret.

På langt sigt er der behov for en massiv forebyggende indsats, her er det værd at notere sig Enhedslistens forslag om at ansætte en socialrådgiver for hver ny politibetjent. Det kunne fint følges op med krav om legalisering af hashen, da det ville fjerne bandernes økonomiske grundlag og gøre det muligt at sætte rusmidlet under offentlig kontrol. Sidst, men ikke mindst er det vigtigt, at der bliver investeret i jobskabelse, så de unge, der i øjeblikket er involveret i, eller på kanten af, bandekriminalitet kan finde et andet levebrød.

Men det er desværre ikke løsninger, der her og nu løser det problem, som beboerne på Nørrebro og Amager står over for. Det er på ingen måde acceptabelt, at folk føler sig utrygge ved at gå på gaden om aftenen og det er ikke i orden at tilfældige kan risikere at blive kropsvisiteret hvis de ser forkerte ud eller kigger skævt til andre. Politiet kan ikke løse dette problem, den eneste måde at presse banderne på er ved at vise dem modstand på gadeplan. Hver gang en person ikke går ned til kiosken eller ikke lader børnene lege på gaden, så vinder banderne en sejr. De viser, at de kontrollerer gaden og at de har et fællesskab, der er stærkere end alle andres. Det kan man kun bekæmpe med folkelige manifestationer i den stil, som 'STOP-Volden Nørrebro' gennemførte for et par måneder siden og som Ungdommens Røde Kors arrangerer i aften kl. 17 på Skt. Hans Torv. Der er brug for faste manifestationer og lokale arrangementer, der kan skabe lokalt sammenhold og vise modstand mod banderne.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk